

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2611/2562

ด. ผู้ร้อง บริษัท พ. ผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.พ. มาตรา 246, ป.วิ.พ. มาตรา 252,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 40, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 42, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 44, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้อนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศจะมีคำชี้ขาดในวันที่ 24 กันยายน 2555 ก็ตาม แต่เมื่อกรณียังสามารถอุทธรณ์คำชี้ขาด แก้ไขข้อผิดพลาดข้อผิดพลาดเล็กน้อย หรือตีความอธิบายข้อความหรือส่วนหนึ่งส่วนใดในคำชี้ขาดโดยคณะกรรมการอุทธรณ์ได้ และผู้คัดค้านเองก็เป็นฝ่ายอุทธรณ์คำชี้ขาดต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และมีหนังสือคัดค้านคำชี้ขาดของคณะกรรมการอุทธรณ์รวม 3 ครั้ง จนคณะกรรมการอุทธรณ์มีคำชี้ขาดฉบับวันที่ 28 สิงหาคม 2556 และคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมลงวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ดังนั้น คำชี้ขาดวันที่ 24 กันยายน 2555 จึงยังไม่มีผลผูกพันเป็นยุติอันอาจมีคำร้องขอให้บังคับตามได้ดังที่ผู้คัดค้านอุทธรณ์ แต่ต้องถือเอาตามคำชี้ขาดและคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมสองฉบับหลัง เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะกรรมการอุทธรณ์ด้านเทคนิคแห่งสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศฉบับวันที่ 28 สิงหาคม 2556 และคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางในวันที่ 26 สิงหาคม 2559 จึงอยู่ภายในกำหนดเวลา 3 ปี นับแต่วันที่อาจบังคับตามคำชี้ขาดดังกล่าวตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 42 สำหรับอุทธรณ์ของผู้คัดค้านทำนองว่า สัญญาขายฝ่ายดิระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้านใช้เงื่อนไข "invoice back" ในอันที่จะได้รับค่าสินค้าโดยไม่ต้องส่งสินค้าให้แก่ผู้ซื้อ ถือเป็นข้อตกลงให้ผู้ซื้อต้องรับผิดชอบมากกว่าที่กฎหมายกำหนดอันถือว่าเป็นสัญญาที่ไม่เป็นธรรมตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ.2540 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามกฎหมายไทย การตกลงให้ใช้กฎหมายอังกฤษและอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศจึงเป็นการหลีกเลี่ยงกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามกฎหมายไทย ข้อกำหนดอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศไม่เป็นไปตามมาตรฐานกฎหมายอนุญาโตตุลาการและกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแห่งสากลเนื่องจากอนุญาโตตุลาการขาดความอิสระและเป็นกลาง กระบวนการอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศเป็นกระบวนการที่ปราศจากการสืบพยานบุคคล จึงไม่มีการนำเรื่องความผิดปกติของราคาฝ่าย ที่เกิดจากการปั่นราคามาวินิจฉัย ทั้งเมื่อกระบวนการอนุญาโตตุลาการผิดพลาดโดยลงลายมือชื่อไม่ครบองค์คณะ ก็หาทางกลบเกลื่อนแก้ไขสิ่งที่ไม่ชอบให้กลับเป็นชอบ และการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการชั้นอุทธรณ์แต่งตั้งโดยประธานสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศโดยมิได้รับความยินยอมหรือความเห็นจากคู่พิพาทนั้น เห็นว่า เป็นการอุทธรณ์เกี่ยวกับข้อกำหนดกระบวนการอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศทำนองว่าไม่เป็นสากลและไม่เป็นกลาง กับโต้แย้งในเนื้อหาของสัญญาและดุลพินิจในการวินิจฉัยว่าผู้ร้องหรือผู้คัดค้านกระทำผิดสัญญาหรือไม่ ซึ่งอยู่ในอำนาจวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการ อันมิใช่การ

โต้แย้งกรณีใดกรณีหนึ่งดังที่ระบุไว้ใน พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง (1) ถึง (5) จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้บังคับตามคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศ นั้น ปรากฏว่าเงินดังกล่าวเป็น ยอดรวมของเงินส่วนต่างระหว่างราคาสินค้าตามสัญญากับราคาตลาด และเงินดอกเบี้ยของเงิน ส่วนต่างดังกล่าวตามสัญญาซื้อขายแต่ละฉบับ อันเป็นการพิพากษาโดยให้คิดดอกเบี้ยซ้อน ดอกเบี้ยในระหว่างพินัด เนื่องจากมีการนำส่วนของดอกเบี้ยระหว่างพินัดมารวมเป็นเงินต้นใน การคำนวณดอกเบี้ยต้องห้าม ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคสอง ซึ่งศาลมีอำนาจทำคำสั่งปฏิเสธ การขอบังคับตามคำชี้ขาดในส่วนนี้ได้ ตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 44 ปัญหา ดังกล่าวเป็นปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ผู้คัดค้านไม่อุทธรณ์ ศาลฎีกา แผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ ถูกต้องได้

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับผู้คัดค้านปฏิบัติตามคำชี้ขาดของคณะกรรมการ อุทธรณ์วันที่ 28 สิงหาคม 2556 และคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ซึ่งถือเป็น ส่วนหนึ่งของคำชี้ขาดวันที่ 28 สิงหาคม 2556 โดยให้ผู้คัดค้านออกใบเรียกเก็บเงินเรียกกลับให้แก่ผู้ ร้องสำหรับ 1. สินค้าตามสัญญาเลขที่ BZ-FEK11-01N น้ำหนัก 400 ตัน หรือ 881,840 ปอนด์ ในราคา 110.50 เซนต์สหรัฐต่อปอนด์ 2. สินค้าตามสัญญาเลขที่ BZ-FEK11-02N น้ำหนัก 600 ตัน หรือ 1,322,760 ปอนด์ ในราคา 109.50 เซนต์สหรัฐต่อปอนด์ 3. สินค้าตามสัญญาเลขที่ BZ-FEK11-03N น้ำหนัก 400 ตัน หรือ 881,840 ปอนด์ ในราคา 110.50 เซนต์สหรัฐต่อปอนด์ และ 4. สินค้าตามสัญญาเลขที่ BZ-FEK11-04N น้ำหนัก 600 ตัน หรือ 1,322,760 ปอนด์ ในราคา 109.50 เซนต์สหรัฐต่อปอนด์ หากผู้คัดค้านไม่ออกใบเรียกเก็บเงินเรียกกลับดังกล่าวให้แก่ผู้ร้อง ให้ถือเอา คำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนาในการดำเนินการให้ผู้คัดค้านชำระเงินจำนวน 4,451,041.19 ดอลลาร์สหรัฐ ให้แก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 4.25 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 กันยายน 2556 จนกว่าจะชำระแก่ผู้ร้องเสร็จสิ้น และให้ผู้คัดค้านชำระค่าใช้จ่ายในการดำเนิน กระบวนการอนุญาโตตุลาการที่ผู้ร้องได้ชำระไปจำนวน 11,489 ปอนด์สเตอร์ลิง โดยเพื่อ ประโยชน์ในการคำนวณทุนทรัพย์ ผู้ร้องขอถืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราจากธนาคารพาณิชย์ขายให้ แก่ลูกค้าตามข้อมูลธนาคารแห่งประเทศไทยวันที่ 25 สิงหาคม 2559 ในอัตรา 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 34.7821 บาท และ 1 ปอนด์สเตอร์ลิง เท่ากับ 46.2723 บาท ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ ยกคำร้อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้บังคับตาม คำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศฉบับลงวันที่ 28 สิงหาคม 2556 ของ คณะกรรมการอุทธรณ์เทคนิค ประกอบกับคำวินิจฉัยชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมฉบับลงวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ว่า ผู้คัดค้านชำระเงินจำนวน 4,451,041.19 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยใน อัตราร้อยละ 4.25 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 กันยายน 2556 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง กับให้ ผู้คัดค้านชำระค่าใช้จ่ายในการดำเนินกระบวนการอนุญาโตตุลาการที่ผู้ร้องชำระไปจำนวน 11,489 ปอนด์สเตอร์ลิง ให้แก่ผู้ร้อง ดอกเบี้ยอัตราดังกล่าวของต้นเงินทั้งสองจำนวนคำนวณถึงวันที่ 26 สิงหาคม 2559 อันเป็นวันฟ้อง มีให้เงิน 19,390,858.03 บาท หากผู้คัดค้านจะชำระหนี้ดังกล่าว

ด้วยเงินบาท ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนในเวลาที่ใช้เงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 และให้ผู้คัดค้านใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีนี้แทนผู้ร้อง โดยกำหนดค่าทนายความ 50,000 บาท ผู้คัดค้านอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้เป็นยุติว่า ประเทศไทย ประเทศญี่ปุ่น และประเทศสหราชอาณาจักรต่างเป็นรัฐภาคีสมาชิกแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการยอมรับนับถือและการใช้บังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ ฉบับนครนิวยอร์ก ค.ศ.1958 ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดตามกฎหมายประเทศญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อการนำเข้าส่งออก เป็นตัวแทนจำหน่าย ขายส่ง ผลิต แปรรูปผลิตภัณฑ์เส้นใย วัตถุดิบเส้นใย ผู้คัดค้านเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดตามกฎหมายไทย มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต ส่งออก และจำหน่ายสิ่งทอ เมื่อวันที่ 9 และวันที่ 24 พฤศจิกายน 2553 ผู้ร้องทำสัญญาขายฝ้ายดิบให้แก่ผู้คัดค้านเพื่อให้ผู้ร้องจัดหาฝ้ายดิบจากประเทศบราซิลให้แก่ผู้คัดค้านจำนวน 2,000 ตัน รวม 4 ฉบับ โดยระบุเงื่อนไขว่าอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์และการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศ (The International Cotton Association หรือ ICA) เมืองลิเวอร์พูล ประเทศสหราชอาณาจักร วันที่ 13 ธันวาคม 2554 ผู้ร้องเสนอข้อพิพาทตามสัญญาทั้งสี่ฉบับดังกล่าวต่ออนุญาโตตุลาการแห่งสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศ วันที่ 24 กันยายน 2555 อนุญาโตตุลาการแห่งสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศมีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้านออกใบเรียกเก็บเงินเรียกกลับ (invoice back) ให้แก่ผู้ร้อง และให้ผู้ร้องมีสิทธิได้รับชำระค่าส่วนต่างของราคาตามสัญญากับราคาตลาดพร้อมดอกเบี้ยตามสัญญา คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้คัดค้านว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้มีการบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการภายใน 3 ปี นับแต่วันที่อาจบังคับตามคำชี้ขาดได้ ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 42 หรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังเป็นยุติว่าหลังจากอนุญาโตตุลาการแห่งสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศ (ICA) มีคำชี้ขาดเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2555 แล้ว ต่อมาผู้คัดค้านยื่นอุทธรณ์คำชี้ขาดดังกล่าวต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ด้านเทคนิคแห่งสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศ (TAC) โดยคณะกรรมการอุทธรณ์ดังกล่าวมีคำชี้ขาดฉบับวันที่ 12 เมษายน 2556 และต่อมาผู้คัดค้านมีหนังสือถึงคณะกรรมการอุทธรณ์อ้างว่าคำชี้ขาดฉบับนี้ใช้บังคับไม่ได้ เป็นเหตุให้คณะกรรมการอุทธรณ์มีคำชี้ขาดอีกฉบับลงวันที่ 28 สิงหาคม 2556 แต่ผู้คัดค้านก็มีหนังสือถึงสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศหยิบยกประเด็นไม่เห็นด้วยกับคำชี้ขาดของคณะกรรมการอุทธรณ์ทั้งสองฉบับดังกล่าว จนกระทั่งวันที่ 10 ตุลาคม 2556 คณะกรรมการอุทธรณ์มีคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมให้แก่คำชี้ขาดฉบับวันที่ 28 สิงหาคม 2556 เฉพาะเรื่องดอกเบี้ยโดยให้ถือคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมนี้เป็นส่วนหนึ่งของคำชี้ขาดฉบับวันที่ 28 สิงหาคม 2556 เมื่อสัญญาขายฝ้ายดิบระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้านระบุเงื่อนไขว่าอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์และการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศ ซึ่งตามกฎหมายและการระงับข้อพิพาทแห่งอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศ ข้อ 311 เปิดโอกาสให้คู่พิพาทสามารถอุทธรณ์คำชี้ขาดต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ด้านเทคนิคแห่งสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศได้ และตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการประเทศสหราชอาณาจักร ค.ศ.1996 มาตรา 57 ก็เปิดโอกาสให้คณะอนุญาโตตุลาการสามารถแก้ไขเพิ่มเติมคำชี้ขาดที่เกิดจากข้อผิดพลาดผิดหลงเล็กน้อยหรือตีความอธิบายข้อความหรือส่วนหนึ่งส่วนใดในคำชี้ขาดได้ ดังนั้น แม้อนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ้ายระหว่างประเทศจะมีคำชี้ขาดในวันที่ 24 กันยายน 2555 ก็ตาม แต่เมื่อกรณียังสามารถอุทธรณ์คำชี้ขาด แก้ไขข้อผิดพลาดข้อผิด

หลงเล็กน้อย หรือตีความอธิบายข้อความหรือส่วนหนึ่งส่วนใดในคำชี้ขาดโดยคณะกรรมการ
อุทธรณ์ได้ และผู้คัดค้านเองก็เป็นฝ่ายอุทธรณ์คำชี้ขาดต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และมีหนังสือ
คัดค้านคำชี้ขาดของคณะกรรมการอุทธรณ์รวม 3 ครั้ง จนคณะกรรมการอุทธรณ์มีคำชี้ขาดฉบับ
วันที่ 28 สิงหาคม 2556 และคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมลงวันที่ 10 ตุลาคม 2556 คำชี้ขาดวันที่ 24
กันยายน 2555 จึงยังไม่มีผลผูกพันเป็นยุติอันอาจมีคำร้องขอให้บังคับตามได้ดังที่ผู้คัดค้านอุทธรณ์
แต่ต้องถือเอาตามคำชี้ขาดและคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมสองฉบับหลัง เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้
บังคับตามคำชี้ขาดของคณะกรรมการอุทธรณ์ด้านเทคนิคแห่งสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศฉบับ
วันที่ 28 สิงหาคม 2556 และคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ต่อ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางในวันที่ 26 สิงหาคม 2559 จึงอยู่ภายใน
กำหนดเวลา 3 ปี นับแต่วันที่อาจบังคับตามคำชี้ขาดดังกล่าวตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ
พ.ศ.2545 มาตรา 42 แล้ว ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยมา
นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นพ้องด้วยในผล อุทธรณ์
ของผู้คัดค้านข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้คัดค้านอุทธรณ์ด้วยว่า คำชี้ขาดฉบับวันที่ 28 สิงหาคม 2556
และคำชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ดังกล่าวตกเป็นโมฆะ เนื่องจาก
คณะกรรมการอุทธรณ์ดำเนินการแก้ไขคำชี้ขาดฉบับวันที่ 12 เมษายน 2556 เกินกว่าระยะเวลา
ตามที่กฎหมายกำหนดทั้ง 2 ฉบับ ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการประเทศสหราชอาณาจักร
ค.ศ.1996 มาตรา 57 และพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 39 นั้น เห็นว่า ใน
ประเด็นนี้ผู้คัดค้านอ้างในคำคัดค้านแต่เพียงว่าผู้ร้องยื่นคำร้องขอบังคับตามคำชี้ขาดพันกำหนด
ระยะเวลา 3 ปี ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 42 ซึ่งต้องนับจาก
คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการขั้นต้นฉบับวันที่ 24 กันยายน 2555 และการยื่นอุทธรณ์คำชี้ขาด
ดังกล่าวเป็นการยื่นของผู้คัดค้านเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น โดยผู้คัดค้านไม่ได้ยกเรื่องความเป็นโมฆะ
ของคำชี้ขาดสองฉบับหลังขึ้นเป็นประเด็นไว้ในคำคัดค้านแต่อย่างใด ประเด็นดังกล่าวจึงเป็นข้อที่
ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ
กลาง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ
การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 40 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ
การค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัย สำหรับอุทธรณ์อื่นของผู้คัดค้านทำนองว่า สัญญาขายฝ่ายดิบ
ระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้านใช้เงื่อนไข "invoice back" ในอันที่จะได้รับค่าสินค้าโดยไม่ต้องส่งสินค้า
ให้แก่ผู้ซื้อ ถือเป็นข้อตกลงให้ผู้ซื้อต้องรับผิดชอบมากกว่าที่กฎหมายกำหนดอันถือว่าเป็นสัญญาที่ไม่
เป็นธรรม ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ.2540 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามกฎหมายไทย การตกลงให้ใช้กฎหมาย
อังกฤษและอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศจึงเป็นการหลีกเลี่ยงกฎหมาย
เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามกฎหมายไทย ข้อกำหนด
อนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศไม่เป็นไปตามมาตรฐานกฎหมาย
อนุญาโตตุลาการและกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแห่งสากลเนื่องจากอนุญาโตตุลาการขาด
ความอิสระและเป็นกลาง กระบวนการอนุญาโตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศเป็น
กระบวนการที่ปราศจากการสืบพยานบุคคล จึงไม่มีการนำเรื่องความผิดปกติของราคาฝ่าย ที่เกิด

จากการปันราคามาวินิจฉัย ทั้งเมื่อกระบวนการอนุญาตตุลาการผิดพลาดโดยลงลายมือชื่อไม่ครบองค์คณะ ก็หาทางกลบเกลื่อนแก้ไขสิ่งที่ไม่ชอบให้กลับเป็นชอบ และการแต่งตั้งอนุญาตตุลาการชั้นอุทธรณ์แต่งตั้งโดยประธานสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศโดยมิได้รับความยินยอมหรือความเห็นจากคู่พิพาทนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง ห้ามมิให้อุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ (1) การยอมรับหรือการบังคับตามคำชี้ขาดนั้นจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน (2) คำสั่งหรือคำพิพากษานั้นฝ่าฝืนต่อบทกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน (3) คำสั่งหรือคำพิพากษานั้นไม่ตรงกับคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการ (4) ผู้พิพากษา หรือตุลาการซึ่งพิจารณาคดีนั้นได้ทำความเห็นแย้งไว้ในคำพิพากษา หรือ (5) เป็นคำสั่งเกี่ยวกับการใช้วิธีการชั่วคราวเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของคู่พิพาทตามมาตรา 16 แต่เมื่อพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวของผู้คัดค้านแล้ว ปรากฏว่าเป็นการอุทธรณ์เกี่ยวกับข้อกำหนดกระบวนการอนุญาตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศทำนองว่าไม่เป็นสากลและไม่เป็นกลาง กับโต้แย้งในเนื้อหาของสัญญาและดุลพินิจในการวินิจฉัยว่าผู้ร้องหรือผู้คัดค้านกระทำผิดสัญญาหรือไม่ ซึ่งอยู่ในอำนาจวินิจฉัยของอนุญาตตุลาการ อันมิใช่การโต้แย้งกรณีใดกรณีหนึ่งดังที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง (1) ถึง (5) จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัย อย่างไรก็ตาม เฉพาะส่วนที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้บังคับตามคำชี้ขาดอนุญาตตุลาการของสมาคมฝ่ายระหว่างประเทศฉบับลงวันที่ 28 สิงหาคม 2556 ของคณะกรรมการอุทธรณ์เทคนิคประกอบกับคำวินิจฉัยชี้ขาดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมฉบับลงวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ในส่วนที่เป็นค่าเสียหายจากการผิดสัญญาที่ให้ผู้คัดค้านชำระดอกเบี้ยจากเงินต้นจำนวน 4,451,041.19 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 4.25 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 กันยายน 2556 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง นั้น เห็นว่า ปรากฏจากคำชี้ขาดในข้อ 13 ว่าเงินจำนวน 4,451,041.19 ดอลลาร์สหรัฐ นี้ เป็นยอดรวมของเงินส่วนต่างระหว่างราคาสินค้าตามสัญญากับราคาตลาด และเงินดอกเบี้ยของเงินส่วนต่างดังกล่าวตามสัญญาซื้อขายแต่ละฉบับโดยคำนวณในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 4 ตุลาคม 2554 จนถึงวันที่ 28 สิงหาคม 2556 อันเป็นวันที่มีคำชี้ขาด ดังนั้น ส่วนนี้จึงเป็นการพิพากษาโดยให้คิดดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด เนื่องจากมีการนำส่วนของดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดมารวมเป็นเงินต้นในการคำนวณดอกเบี้ย ซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคสอง ซึ่งศาลมีอำนาจทำคำสั่งปฏิเสธการขอบังคับตามคำชี้ขาดในส่วนนี้ได้ ตามพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 44 ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ผู้คัดค้านไม่อุทธรณ์ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 40 วรรคสอง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5), 246 และมาตรา 252 พิพากษาแก้เป็นว่า เฉพาะส่วนค่าเสียหายจากการผิดสัญญาซื้อขาย ให้ผู้คัดค้านชำระเงินจำนวน 4,451,041.19 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 4.25 ต่อปี จากเงินต้นจำนวน 3,895,528.20 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 18 กันยายน 2556 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็น
พับ

องค์คณะ

นิพนธ์ ช่วยสกุล · นพพร โพธิ์รังสิยากร · ไสภณ บางยีขัน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2611/2562>